

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 80

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55

17 marca 2012

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2012/C 80/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 73 z 10.3.2012..... 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2012/C 80/02

Sprawa C-545/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Konwencja określająca Statut Szkół Europejskich — Wykładnia i stosowanie art. 12 pkt 4 lit. a) i art. 25 pkt 1 — Prawo oddelegowanych nauczycieli do dostępu do takiej samej ścieżki awansu zawodowego i płacowego, jaki mają ich krajowi odpowiednicy — Wykluczenie dostępu niektórych nauczycieli oddelegowanych przez Zjednoczone Królestwo do Szkół Europejskich do wyższych siatek płac i innych dodatkowych składników wynagrodzenia przyznawanych ich krajowym odpowiednikom — Niezgodność z art. 12 pkt 4 lit. a) i art. 25 pkt 1) 2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2012/C 80/03	Sprawa C-210/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hajdú-Bihar Megyei Bíróság — Węgry) — Márton Urbán przeciwko Vám- és Pénzügyőrség Észak-alföldi Regionális Parancsnoksága (Transport drogowy — Naruszenia przepisów dotyczących używania tachografów — Obowiązek państw członkowskich ustanowienia proporcjonalnych kar — Grzywna ryczałtowa — Proporcjonalność kar) 2	2
2012/C 80/04	Sprawa C-249/10 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 lutego 2012 r. — Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd, Risen Footwear (HK) Co. Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) (Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 1472/2006 — Przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 2 ust. 7, art. 9 ust. 5 i art. 17 ust. 3 — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Indywidualna procedura — Kontrola wyrywkowa) 3	3
2012/C 80/05	Sprawa C-277/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien — Austria) — Martin Luksan przeciwko Petrusowi van der Letowi (Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Własność intelektualna — Prawa autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywy: 93/83/EWG, 2001/29/WE, 2006/115/WE i 2006/116/WE — Umowny podział praw do eksploatacji utworu filmowego pomiędzy głównego reżysera a producenta utworu — Przepisy krajowe, na mocy których prawa te przypadają wyłącznie i na mocy samego prawa producentowi filmu — Możliwość ustanowienia wyjątku od tej reguły na mocy porozumienia stron — Następcze prawa do wynagrodzenia) 4	4
2012/C 80/06	Sprawa C-553/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 listopada 2011 r. — Bernhard Rintisch przeciwko Klausowi Ederowi 5	5
2012/C 80/07	Sprawa C-601/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 9 września 2011 r. w sprawie T-257/07 Francja przeciwko Komisji, wniesione w dniu 28 listopada 2011 r. przez Republikę Francuską 5	5
2012/C 80/08	Sprawa C-609/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 września 2011 r. w sprawie T-427/09 centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 29 września 2011 r. przez Centrotherm Systemtechnik GmbH 6	6
2012/C 80/09	Sprawa C-610/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 września 2011 r. w sprawie T-434/09 Centrotherm Systemtechnik GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 29 listopada 2011 r. przez Centrotherm Systemtechnik GmbH 7	7
2012/C 80/10	Sprawa C-614/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 30 listopada 2011 r. — Niederösterreichische Landes-Landwirtschaftskammer przeciwko Anneliese Kuso 8	8
2012/C 80/11	Sprawa C-628/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Braunschweig (Niemcy) w dniu 7 grudnia 2011 r. — sprawa dotycząca grzywny przeciwko International Jet Management GmbH 9	9
2012/C 80/12	Sprawa C-642/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad — Varna (Bułgaria) w dniu 15 grudnia 2011 r. — Stroy Trans EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnienieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite 9	9

2012/C 80/13	Sprawa C-643/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad — Varna (Bułgaria) w dniu 15 grudnia 2011 r. — LVK-56 EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite	10
2012/C 80/14	Sprawa C-645/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 16 grudnia 2011 r. — Land Berlin przeciwko Ellen Mirjam Sapir i in. ...	11
2012/C 80/15	Sprawa C-664/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil de Barcelona (Hiszpania) w dniu 30 grudnia 2011 r. — Serveis en Impressio i Retolacio Vargas, S.L. przeciwko Banco Mare Nostrum, S.A.	11
2012/C 80/16	Sprawa C-665/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil de Barcelona (Hiszpania) w dniu 30 grudnia 2011 r. — Alfonso Carlos Amselem Almor przeciwko NCG Banco, S.A.	12
2012/C 80/17	Sprawa C-4/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per la Sardegna (Włochy) w dniu 2 stycznia 2012 r. — Danilo Tola przeciwko Ministero della Difesa	12
2012/C 80/18	Sprawa C-23/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāta (Republika Łotewska) w dniu 17 stycznia 2012 r. — Mohamad Zakaria	12
2012/C 80/19	Sprawa C-48/12: Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	13
2012/C 80/20	Sprawa C-50/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 listopada 2011 r. w sprawie T-54/06, Kendrion przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 lutego 2012 r. przez Kendrion NV	14

Sąd

2012/C 80/21	Sprawa T-76/08: Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — EI du Pont de Nemours i in. przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek kauczuku chloroprenowego — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen — Podział rynku — Możliwość przypisania odpowiedzialności za zachowanie noszące znamiona naruszenia — Wspólne przedsiębiorstwo — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Okoliczności łagodzące — Współpraca).....	15
2012/C 80/22	Sprawa T-77/08: Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — Dow Chemical przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek kauczuku chloroprenowego — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen — Podział rynku — Możliwość przypisania odpowiedzialności za zachowanie noszące znamiona naruszenia — Wspólne przedsiębiorstwo — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Okoliczności łagodzące — Współpraca).....	15
2012/C 80/23	Sprawa T-83/08: Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — Denki Kagaku Kogyo i Denka Chemicals przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek kauczuku chloroprenowego — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen — Podział rynku — Dowód uczestnictwa w kartelu — Dowód zdystansowania się od kartelu — Czas trwania naruszenia — Prawo do obrony — Dostęp do akt — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Brak mocy wstecznej — Uzasadnione oczekiwania — Zasada proporcjonalności — Okoliczności łagodzące)	16

2012/C 80/24	Sprawa T-321/09: Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — skytron energy przeciwko OHIM (arraybox) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego arraybox — Bezwzględna podstawa odmowy — Charakter opisowy — Brak charakteru opisowego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	16
2012/C 80/25	Sprawa T-469/09: Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — Grecja przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Sektory przetwórstwa pomidorów i składowania ryżu — Kluczowe kontrole — Zintegrowany system zarządzania niektórymi wspólnotowymi systemami pomocy i ich kontroli — Zasada proporcjonalności)	16
2012/C 80/26	Sprawa T-305/10: Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2012 r. — Hartmann-Lamboj przeciwko OHIM — Diptyque (DYNIQUE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego DYNIQUE — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy DIPTYQUE — Względna podstawa odmowy — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	17
2012/C 80/27	Sprawa T-387/10: Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — Goutier przeciwko OHIM — Euro Data (ARANTAX) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ARANTAX — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy ANTAX — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009)	17
2012/C 80/28	Sprawa T-424/10: Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2012 r. — Dosenbach-Ochsner przeciwko OHIM — Sisma (Przedstawienie słoń w prostokącie) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Graficzny wspólnotowy znak towarowy przedstawiający prostokąt ze słońcem — Wcześniejsze graficzne międzynarodowe i krajowe znaki towarowe przedstawiające słońca i słowny krajowy znak towarowy elefanten — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Charakter odróżniający wcześniejszych znaków towarowych)	17
2012/C 80/29	Sprawa T-596/10: Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — Almunia Textil przeciwko OHIM — FIBA-Europe (EuroBasket) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego EuroBasket — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy Basket — Względna podstawa odmowy — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	18
2012/C 80/30	Sprawa T-64/11: Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2012 r. — Run2Day Franchise przeciwko OHIM — Runners Point (Run2) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Run2 — Wcześniejsze, słowny i graficzny, wspólnotowe znaki towarowe RUN2DAY — Wcześniejszy graficzny zarejestrowany dla Beneluksu znak towarowy RUN2DATE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	18
2012/C 80/31	Sprawa T-315/10: Postanowienie Sądu z dnia 20 stycznia 2012 r. — Groupe Partouche przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Koncentracje — Decyzja uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem — Artykuł 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania przed Sądem — Niedopuszczalność).....	18
2012/C 80/32	Sprawa T-607/11 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 23 stycznia 2012 r. — Henkel i Henkel France przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Konkurencja — Decyzja Komisji odmawiająca przekazania dokumentów krajowemu organowi ochrony konkurencji — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak interesu prawnego — Naruszenie wymogów formalnych — Brak tymczasowego charakteru żądanych środków — Niedopuszczalność)	19

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

*(2012/C 80/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej**

Dz.U. C 73 z 10.3.2012.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

Dz.U. C 58 z 25.2.2012.

Dz.U. C 49 z 18.2.2012.

Dz.U. C 39 z 11.2.2012.

Dz.U. C 32 z 4.2.2012.

Dz.U. C 25 z 28.1.2012.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 lutego 2012 r.
— Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu
Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-545/09) ⁽¹⁾

(Konwencja określająca Statut Szkół Europejskich —
Wykładnia i stosowanie art. 12 pkt 4 lit. a) i art. 25 pkt 1
— Prawo oddelegowanych nauczycieli do dostępu do takiej
samej ścieżki awansu zawodowego i płacowego, jaki mają
ich krajowi odpowiednicy — Wykluczenie dostępu niektórych
nauczycieli oddelegowanych przez Zjednoczone Królestwo do
Szkół Europejskich do wyższych siatek płac i innych dodatko-
wych składników wynagrodzenia przyznawanych ich
krajowym odpowiednikom — Niezgodność z art. 12 pkt 4
lit. a) i art. 25 pkt 1)

(2012/C 80/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: H. Walker, pełnomocnik, J. Coppel, Barrister)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 12 ust. 4 lit. a) Konwencji określającej Statut Szkół Europejskich (Dz.U. L 212, s. 3) — Wynagrodzenie nauczycieli oddelegowanych do Szkół Europejskich — Wykluczenie podczas oddelegowania z dostępnych nauczycielom szkół krajowych możliwości dostosowywania płac.

Sentencja

1) Artykuł 12 pkt 4 lit. a) ostatnie zdanie Konwencji określającej Statut Szkół Europejskich z dnia 21 czerwca 1994 r. należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on państwa członkowskie będące stronami konwencji do zapewnienia, iż nauczycielom oddelegowanym lub mianowanym na stanowiska w Szkołach Europejskich przysługiwać będą, w okresie, na który zostaną oddelegowani lub mianowani, takie same prawa do postępu na ścieżce kariery zawodowej i do emerytury, jakie mają zastosowanie do ich

krajowych odpowiedników na podstawie uregulowań ich państwa członkowskiego pochodzenia.

- 2) Wykluczając dostęp angielskich i walijskich nauczycieli mianowanych lub oddelegowanych na stanowiska w Szkołach Europejskich w okresie ich mianowania lub oddelegowania do korzystniejszych siatek płac, w szczególności tzw. „threshold pay”, „excellent teacher system” lub „advanced skills teachers” oraz do innych dodatkowych składników wynagrodzenia, takich jak „teaching and learning responsibility payments”, określonych w „School Teachers Pay and Conditions Document”, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej nieprawidłowo zastosowało art. 12 pkt 4 lit. a) i art. 25 pkt 1 wskazanej konwencji.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 lutego 2012 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Hajdú-Bihar Megyei Bíróság — Węgry) —
Márton Urbán przeciwko Vám- és Péntzügyőrség Észak-
alföldi Regionális Parancsnoksága

(Sprawa C-210/10) ⁽¹⁾

(Transport drogowy — Naruszenia przepisów dotyczących
używania tachografów — Obowiązek państw członkowskich
ustanowienia proporcjonalnych kar — Grzywna ryczałtowa
— Proporcjonalność kar)

(2012/C 80/03)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Hajdú-Bihar Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Márton Urbán

Strona pozwana: Vám- és Péntzügyőrség Észak-alföldi Regionális Parancsnoksága

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hajdú-Bihar Megyei Bíróság — Wykładnia art. 19 ust. 1 i 4 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. L 102, s. 1), a także art. 13–16 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz.U. L 370, s. 8) — Uregulowanie krajowe sankcjonujące wszystkie naruszenia przepisów dotyczących używania tachografów grzywną w równej wysokości bez uwzględniania powagi danego naruszenia i nie przewidując jakiegokolwiek możliwości uzasadnienia — Obowiązek państw członkowskich ustanowienia proporcjonalnych kar

Sentencja

- 1) Wymóg proporcjonalności ustanowiony w art. 19 ust. 1 i 4 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on systemowi kar tego rodzaju, jaki został wprowadzony na mocy a közúti árufuvarozászhoz és személyszállításhoz kapcsolódó egyes rendelkezések megsértése esetén kiszabható bírságok összegéről szóló 57/2007. Korm. Rendelet (rozporządzenia rządu nr 57/2007 ustalającego wysokość grzywien stosowanych w przypadku naruszeń poszczególnych przepisów w dziedzinie transportu drogowego towarów i osób) z dnia 31 marca 2007 r., które przewiduje nałożenie grzywny o zryczałtowanej wysokości za wszelkie naruszenia — niezależnie od ich wagi — przepisów dotyczących używania wykresówek ustanowionych w art. 13–16 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym, zmienionego rozporządzeniem nr 561/2006.
- 2) Wymóg proporcjonalności ustanowiony w art. 19 ust. 1 i 4 rozporządzenia nr 561/2006 powinien być interpretowany w ten sposób, że nie sprzeciwia się systemowi kar, takiemu jak system przyjęty na mocy rozporządzenia rządu nr 57/2007 z dnia 31 marca 2007 r. ustalającego wysokość grzywien stosowanych w przypadku naruszeń poszczególnych przepisów w dziedzinie transportu drogowego towarów i osób, który ustanawia odpowiedzialność obiektywną. Wymóg ów powinien być natomiast interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się surowości kary przewidzianej w ramach tego systemu.

(¹) Dz.U. C 195 z 17.7.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 lutego 2012 r. — Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd, Risen Footwear (HK) Co. Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC)

(Sprawa C-249/10 P) (¹)

(Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 1472/2006 — Przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 2 ust. 7, art. 9 ust. 5 i art. 17 ust. 3 — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Indywidualna procedura — Kontrola wyrywkowa)

(2012/C 80/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd, Risen Footwear (HK) Co. Ltd (przedstawiciele: adwokaci L. Ruessmann, A. Willems, S. De Knop, C. Dackö)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix, R. Szostak, pełnomocnicy, G. Berrisch, Rechtsanwalt, N. Chesaites, Barrister), Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf i H. van Vliet, pełnomocnicy), Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie T-401/06 Brosmann Footwear (HK) Ltd i in. przeciwko Radzie Unii Europejskiej, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. L 275, s.1)

Sentencja

- 1) Uchyla się wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie T-401/06 Brosmann Footwear (HK) i in. przeciwko Radzie.
- 2) Stwierdza się nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodząc[ego] z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu w zakresie dotyczącym Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd i Risen Footwear (HK) Co. Ltd.

- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd i Risen Footwear (HK) Co. Ltd zarówno w pierwszej instancji, jak i w ramach niniejszego postępowania.
- 4) Komisja Europejska i Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) pokrywają własne koszty poniesione zarówno w pierwszej instancji, jak i w ramach niniejszego postępowania.

(¹) Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien — Austria) — Martin Luksan przeciwko Petrusowi van der Letowi

(Sprawa C-277/10) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Własność intelektualna — Prawa autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywy: 93/83/EWG, 2001/29/WE, 2006/115/WE i 2006/116/WE — Umowny podział praw do eksploatacji utworu filmowego pomiędzy głównego reżysera a producenta utworu — Przepisy krajowe, na mocy których prawa te przypadają wyłącznie i na mocy samego prawa producentowi filmu — Możliwość ustanowienia wyjątku od tej reguły na mocy porozumienia stron — Następcze prawa do wynagrodzenia)

(2012/C 80/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Martin Luksan

Strona pozwana: Petrus van der Let

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Handelsgericht Wien — Wykładnia art. 2 ust. 2, 5 i 6 oraz art. 4 dyrektywy Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 346, s. 61), art. 1 ust. 5 i art. 2 dyrektywy Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową (Dz.U. L 248, s. 15),

art. 2 i 3 oraz art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) oraz art. 2 ust. 1 dyrektywy 2006/116/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych (Dz.U. L 372, s. 12) — Umowny podział praw do eksploatacji utworu filmowego pomiędzy twórcę a producenta utworu — Przepisy krajowe przyznające całość tych praw producentowi

Sentencja

- 1) Przepisy art. 1 i 2 dyrektywy Rady 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową, z jednej strony, oraz art. 2 i 3 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, w związku z art. 2 i 3 dyrektywy 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej oraz z art. 2 dyrektywy 2006/116/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych, z drugiej strony, należy interpretować w ten sposób, że prawa do eksploatacji utworu filmowego, takie jak będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym (prawo do zwielokrotnienia, prawo do nadawania satelitarnego i wszelkie inne prawa do publicznego rozpowszechniania poprzez udostępnienie), przysługują z mocy samego prawa, bezpośrednio i na zasadzie nabycia pierwotnego, głównemu reżyserowi. W konsekwencji przytoczone przepisy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które na mocy samego prawa i na zasadzie wyłączności przyznaje omawiane prawa do eksploatacji producentowi rzeczzonego utworu.

- 2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że państwom członkowskim pozostawiono uprawnienie do ustanowienia domniemania przeniesienia na rzecz producenta utworu filmowego praw do eksploatacji utworu filmowego, takich jak prawa będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym (prawo do nadawania satelitarnego, prawo do zwielokrotnienia i wszelkie inne prawa do publicznego rozpowszechniania poprzez udostępnienie), pod warunkiem że takie domniemanie nie ma charakteru niewzruszalnego, który wykluczałby możliwość, by główny reżyser takiego utworu umówił się w odmienny sposób.
- 3) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że głównemu reżyserowi, jako twórcy utworu filmowego, powinno służyć z mocy samego prawa, bezpośrednio i na zasadzie nabycia pierwotnego, prawo do godziwej rekompensaty, o którym mowa w art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29 z tytułu wyjątku tzw. zwielokrotnienia na użytek prywatny.

4) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że nie daje ono państwu członkowskim możliwości ustanowienia domniemania przeniesienia na rzecz producenta utworu filmowego prawa do godziwej rekompensaty przysługującego głównemu reżyserowi tego utworu, niezależnie od tego, czy domniemanie to ma charakter niewzruszalny, czy też wzruszalny.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 listopada 2011 r. — Bernhard Rintisch przeciwko Klausowi Ederowi

(Sprawa C-553/11)

(2012/C 80/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bernhard Rintisch

Strona pozwana: Klaus Eder

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 89/104/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że przepis ten generalnie i ogólnie sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym należy przyjmować, że ma miejsce używanie znaku towarowego (znaku towarowego 1) również wtedy, gdy używanie tego znaku towarowego (znaku towarowego 1) następuje w postaci różniącej się od postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany, przy czym różnice nie mają wpływu na charakter odróżniający znaku towarowego (znaku towarowego 1) i jeżeli znak towarowy w postaci, w jakiej jest używany również został zarejestrowany (znak towarowy 2)?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy określony powyżej w pkt 1 przepis krajowy jest zgodny z dyrektywą 89/104/EWG, jeżeli jest on interpretowany zawężająco w ten sposób, że nie znajduje zastosowania do znaku towarowego (znaku towarowego 1), który został zarejestrowany tylko po to, aby zabezpieczyć lub rozszerzyć zakres ochrony innego zarejestrowanego znaku towarowego (znaku towarowego 2), który został zarejestrowany w postaci, w jakiej jest używany?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:
 - a) Czy warunek używania zarejestrowanego znaku towarowego (znaku towarowego 1) w rozumieniu art. 10 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 89/104/EWG nie zostaje spełniony,

aa) jeżeli właściciel znaku towarowego używa wariantu oznaczenia różniącego się jedynie w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru znaku w postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany (znaku towarowego 1), oraz innego znaku towarowego (znaku towarowego 2) [tego] właściciela;

bb) jeżeli właściciel używa dwóch wariantów oznaczenia, z których żaden nie odpowiada zarejestrowanemu znakowi towarowemu (znakowi towarowemu 1), ale jeden z używanych wariantów oznaczenia (wariant 1) pokrywa się z innym zarejestrowanym znakiem towarowym (znakiem towarowym 2) właściciela a drugi stosowany przez właściciela wariant oznaczenia (wariant 2) różni się pod względem elementów składowych od obu zarejestrowanych znaków towarowych (znaku towarowego 1 i znaku towarowego 2) przy czym różnica ta nie ma wpływu na charakter odróżniający tych znaków towarowych i jeżeli ten wariant oznaczenia (wariant 2) wykazuje większe podobieństwo do tego innego znaku towarowego właściciela (znaku towarowego 2)?

b) Czy sąd państwa członkowskiego może stosować przepis prawa krajowego (w niniejszym przypadku § 26 ust. 3 zdanie drugie MarkenG) sprzeczny z przepisem dyrektywy [w niniejszym przypadku art. 10 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 89/104/EWG] w przypadkach, w których okoliczności faktyczne zaistniały jeszcze przed wydaniem przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia, które po raz pierwszy dostarczyło wskazówek przemawiających za sprzecznością przepisu państwa członkowskiego z przepisem dyrektywy (w niniejszym przypadku wyroku z dnia 13 września 2007 r. w sprawie C-234/06 II Ponte Finanziaria przeciwko OHIM [BAINBRIDGE], Zb. Orz. s. I 7333), jeżeli sąd ten wyżej ceni uzasadnione oczekiwania uczestnika postępowania sądowego co do trwałości jego pozycji prawnej zabezpieczonej na mocy przepisów konstytucyjnych niż konieczność transpozycji przepisu dyrektywy?

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz. U. L 40, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 9 września 2011 r. w sprawie T-257/07 Francja przeciwko Komisji, wniesione w dniu 28 listopada 2011 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-601/11 P)

(2012/C 80/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues, C. Candat, S. Menez i R. Loosli-Surrans, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 września 2011 r. wydanego w sprawie T-257/07 Francja przeciwko Komisji;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu poprzez stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 746/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. zmieniającego załącznik VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii ⁽¹⁾, lub też przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie swe rząd francuski opiera na czterech zarzutach.

W pierwszym z nich wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia ze względu na to, iż nie ustosunkował się w wystarczającym stopniu, po pierwsze, do jej zarzutów opartych na braku uwzględnienia przez Komisję dostępnych danych naukowych, ponieważ jej zdaniem błędnie uznał, że wszystkie te zarzuty sprowadzają się do zarzucenia Komisji, iż ta o nich nie wiedziała, oraz, po drugie, do zarzutów opartych na naruszeniu art. 24a rozporządzenia nr 999/2001, ponieważ jej zdaniem Sąd uznał, że te zarzuty sprowadzają się do żądania sprawdzenia, czy kwestionowane środki były właściwe, aby zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego.

W swym drugim zarzucie, który dzieli się na trzy części, rząd francuski twierdzi, że Sąd przeinaczył przedstawione mu okoliczności faktyczne. Wnosząca odwołanie twierdzi w pierwszej kolejności, że Sąd przeinaczył opinie Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z dnia 8 marca 2007 r. i 24 stycznia 2008 r. uznając, iż Komisja mogła, nie popełniając błędu w ocenie, wyciągnąć na ich podstawie wniosku, że zagrożenie przenoszeniem się na ludzi EST innych niż ESB jest niezwykle niskie (część pierwsza). W części drugiej wnosząca odwołanie twierdzi następnie, że Sąd przeinaczył opinie EFSA z dnia 17 maja i 26 września 2005 r. uznając, iż Komisja mogła, nie popełniając błędu w ocenie, uznać, że zawarta w tych opiniach ocena wiarygodności szybkich testów dotyczy wykorzystania tych testów w ramach kontroli wprowadzenia do spożycia przez ludzi baraniny lub koziny. W części trzeciej rząd francuski twierdzi wreszcie, że Sąd przeinaczył przedstawione mu okoliczności faktyczne uznając, iż wszystkie dowody

naukowe powołane przez Komisję w celu uzasadnienia przyjęcia kwestionowanych środków zawartych w rozporządzeniu nr 746/2008 stanowią nowe okoliczności w odniesieniu do wcześniejszych środków zapobiegawczych.

W swym trzecim zarzucie rząd francuski twierdzi, że Sąd popełnił błąd w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych uznając powołane przez Komisję dane naukowe jako nowe okoliczności mogące zmienić odbiór zagrożenia lub świadczące o tym, że zagrożenie to można ograniczyć metodami mniej restrykcyjnymi niż środki istniejące.

W swym czwartym zarzucie, który dzieli się na trzy części, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo przy stosowaniu zasady ostrożności. W tym kontekście wnosząca odwołanie podnosi w pierwszej kolejności, że Sąd naruszył prawo uznając, iż Komisja nie naruszyła przepisów art. 24a rozporządzenia nr 999/2001, ponieważ zdaniem Sądu uczyniła ona zadość ustanowionemu w art. 152 ust. 1 WE obowiązkowi zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego. W części drugiej tego zarzutu rząd francuski twierdzi następnie, że Sąd naruszył prawo zakładając, iż dowody naukowe powołane przez Komisję w celu uzasadnienia przyjęcia rozporządzenia nr 746/2008 muszą pociągnąć za sobą zmianę poziomu zagrożenia uznanego za dopuszczalne. Tytułem uzupełnienia rząd francuski twierdzi, że Sąd naruszył prawo nie sprawdzając, czy, aby określić poziom zagrożenia uznanego za dopuszczalne, Komisja wzięła pod uwagę nieodwracalność szkodliwych skutków EST dla zdrowia ludzkiego. W części trzeciej rząd francuski twierdzi wreszcie, że Sąd naruszył prawo ze względu na to, iż nie wziął pod uwagę faktu, że rozporządzenie nr 746/2008 nie zastępuje wcześniejszych środków zapobiegawczych, lecz je uzupełnia bardziej elastycznymi rozwiązaniami alternatywnymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 202, s. 11.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 września 2011 r. w sprawie T-427/09 centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 29 września 2011 r. przez Centrotherm Systemtechnik GmbH

(Sprawa C-609/11 P)

(2012/C 80/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Centrotherm Systemtechnik GmbH (przedstawiciele: adwokaci A. Schulz i C. Onken)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 września w sprawie T-427/09;
- oddalenie skargi wniesionej przez centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe) z dnia 25 sierpnia 2009 r. w sprawie R 6/2008-4;
- obciążenie centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku Sądu, którym skarga wnoszącej odwołanie na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe) z dnia 25 sierpnia 2009 r. wydaną w ramach postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego między centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG a Centrotherm Systemtechnik GmbH została oddalona.

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty:

- 1) Zaskarżone orzeczenie narusza art. 65 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ i art. 134 § 2, § 3 regulaminu postępowania przed Sądem. Zgodnie z tymi przepisami Sąd miał obowiązek wzięcia pod uwagę wszystkich zarzutów, w tym przedstawionych w ramach obrony, które podniosła wnosząca odwołanie.
- 2) Ponadto zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 76 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Wyrok ten został oparty na nieprawidłowym założeniu, że na wnoszącej odwołanie spoczywa ciężar dowodu w przedmiocie używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku w odniesieniu do spornego znaku towarowego. Na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego obowiązuje bowiem po pierwsze zgodnie z art. 76 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia zasada badania przez Urząd stanu faktycznego z urzędu. Po drugie, z przepisów i systematyki tego rozporządzenia i w szczególności porównania przepisów dotyczących wygaśnięcia prawa do znaku towarowego z przepisami dotyczącymi sprzeciwów i unieważnienia w związku ze względными przyczynami odmowy rejestracji wynika, że przedstawienie dowodu używania w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego nie należy co do zasady do właściciela spornego znaku towarowego.

Wynika z tego w szczególności, że odmowa wzięcia pod uwagę przez Urząd dowodów, które jego zdaniem zostały przedstawione po upływie obowiązującego terminu nie była zasadna.

- 3) Sąd dokonał nieprawidłowej wykładni art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego przyjmując błędne i pozostające w sprzeczności z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości założenie, że pojęcie rzeczywistego używania stanowi przeciwieństwo używania w małym stopniu.
- 4) Wreszcie twierdzenie, Urzędu, które nie zostało oddalone przez Sąd, zgodnie z którym oświadczenie złożone pod przysięgą przez kierownika wnoszącej odwołanie nie stanowiło dopuszczalnego dowodu w świetle art. 78 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego jest błędne i pozostaje w sprzeczności z orzecznictwem samego Sądu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 września 2011 r. w sprawie T-434/09 Centrotherm Systemtechnik GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 29 listopada 2011 r. przez Centrotherm Systemtechnik GmbH

(Sprawa C-610/11 P)

(2012/C 80/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Centrotherm Systemtechnik GmbH (przedstawiciele: A. Schulz i C. Onken, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 września 2011 r. w sprawie T-434/09;
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 sierpnia 2009 r. w sprawie R 6/2008-4 w zakresie, w jakim uwzględniono w niej wnioski o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego nr 1 301 019 CENTROTHERM;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) oraz centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie skierowane jest przeciwko wyrokowi Sądu, w którym oddalono skargę wnoszącą odwołanie na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 sierpnia 2009 r. dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego pomiędzy centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG a Centrotherm Systemtechnik GmbH.

Odwołanie opiera się na następujących zarzutach:

- 1) Zaskarżona decyzja narusza art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ poprzez błędną ocenę wartości dowodowej złożonego pod przysięgą przed Wydziałem Unieważnień oświadczenia osoby zarządzającej wnoszącej odwołanie. Przeciwnie niż uważają Izba Odwoławcza i Sąd, to oświadczenie złożone pod przysięgą stanowi nawet według orzecznictwa Sądu dopuszczalny środek dowodowy w rozumieniu art. 78 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009.
- 2) Ponadto Sąd dokonał błędnej wykładni art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009. W przeciwieństwie do stanowiska reprezentowanego przez niższe instancje według jednoznacznego brzmienia art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, a także systematyki tego rozporządzenia w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 obowiązuje zasada badania z urzędu.
- 3) Dowody przedstawione przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu nie powinny były zadaniem wnoszącej odwołanie zostać odrzucone jako wniesione po terminie. Wynika to, po pierwsze, ze systematyki rozporządzenia nr 207/2009, w szczególności z porównania przepisów dotyczących używania obowiązujących w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku z przepisami postępowań w sprawie sprzeciwu i w sprawie unieważnienia prawa do znaku z tytułu bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji, a po drodze z ogólnych zasad rozkładu ciężaru dowodu.

Na tym tle konieczna jest celowościowe ograniczenie zasady 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95⁽²⁾.

- 4) Gdyby Sąd miał odrzucić celowościowe ograniczenie zasady 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95, to zdaniem wnoszącej odwołanie nie ma ona zastosowania, gdyż jest

ona sprzeczna z przepisami i systematyką rozporządzenia nr 2868/95 i narusza ogólną zasadę proporcjonalności obowiązującą w państwie prawa.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 30 listopada 2011 r. — Niederösterreichische Landes-Landwirtschaftskammer przeciwko Anneliese Kuso

(Sprawa C-614/11)

(2012/C 80/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Niederösterreichische Landes-Landwirtschaftskammer

Strona pozwana: Anneliese Kuso

Pytania prejudycjalne

Czy art. 3 ust. 1 lit. a) i c) dyrektywy 76/207/EWG⁽¹⁾, w brzmieniu nadanym mu dyrektywą 2002/73/WE, stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym kwestia dyskryminacji ze względu na płeć w związku z zakończeniem stosunku pracy, które to zakończenie stosunku pracy na podstawie indywidualnej umowy o pracę na czas określony, zawartej przed wejściem w życie wyżej wymienionej dyrektywy (tutaj: przed przystąpieniem Austrii do Unii Europejskiej), następuje wyłącznie wskutek upływu czasu, nie podlega ocenie w kontekście dokonanego przed przystąpieniem [do UE] umownego uzgodnienia ograniczenia czasu obowiązywania umowy o pracę jako „warunku wypowiedzenia”, lecz wyłącznie w związku z odrzuceniem wniosku o przedłużenie umowy jako „warunkiem zatrudnienia”?

- (¹) Dyrektywa Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Dz.U. L 39, s. 40) w wersji zmienionej dyrektywą 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Braunschweig (Niemcy) w dniu 7 grudnia 2011 r. — sprawa dotycząca grzywny przeciwko International Jet Management GmbH

(Sprawa C-628/11)

(2012/C 80/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Braunschweig

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

International Jet Management GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy unormowana w art. 18 TFUE (dawniej art. 12 WE) zasada niedyskryminacji znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy państwo członkowskie (Republika Federalna Niemiec) wymaga od przewoźnika lotniczego posiadającego wydaną w innym państwie członkowskim (Republika Austrii), ważną koncesję w rozumieniu art. 3 i 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty, zezwolenia na wlot dla lotów okazjonalnych (loty handlowe w nieregularnym przewozie lotniczym), które są wykonywane z państw trzecich na terytorium tego państwa członkowskiego?
- 2) Czy — w razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze — naruszenie art. 18 TFUE (dawniej art. 12 WE) stanowi już sam wymóg posiadania koncesji nawet wtedy, gdy zezwolenie na wlot, którego przedstawienie można wyegzekwować za pomocą grzywny, jest wymagane dla przewozów lotniczych wykonywanych przez przewoźników lotniczych, którzy w innych państwach członkowskich otrzymali zezwolenie na organizowanie przewozów (koncesję), ale nie przez przewoźników lotniczych posiadających zezwolenie na organizowanie przewozów w Niemczech?
- 3) Czy — jeżeli art. 18 (dawniej art. 12 WE) znajduje wprawdzie zastosowanie (pytanie pierwsze), jednakże sam wymóg posiadania koncesji nie zostanie oceniony jako dyskryminujący (pytanie drugie) — wydanie zezwolenia na wlot dla przewozów lotniczych wykonywanych przez zainteresowanych z państw trzecich do Niemiec może zostać uzależnione pod groźbą grzywny bez naruszenia zasady niedyskryminacji od tego, czy przewoźnik lotniczy państwa członkowskiego wykaże przed organem wydającym koncesję, że przewoźnicy lotniczy posiadający w Niemczech zezwolenie na organizowanie przewozów lotniczych nie są w stanie zrealizować lotów (oświadczenie o braku dostępności)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad — Varna (Bułgaria) w dniu 15 grudnia 2011 r. — Stroy Trans EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite

(Sprawa C-642/11)

(2012/C 80/12)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen Sad — Varna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stroy Trans EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 203 dyrektywy 2006/112/WE (¹) Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że podatek od wartości dodanej wyszczególniony przez podmiot na fakturze stanowi dług niezależnie od tego, czy istnieją podstawy do jego odliczenia (brak dostawy wzgl. usługi lub zapłaty), jak również w ten sposób, że organy, które sprawują kontrolę w zakresie stosowania Zakon za danak varhu dobavenata stoynost (ustawa o podatku od towarów i usług) z punktu widzenia krajowej regulacji, zgodnie z którą faktura może zostać sprostowana wyłącznie przez podmiot, który ją wystawił, nie są uprawnione do sprostowania wykazanego przez ten podmiot podatku?
- 2) Czy zasady neutralności podatkowej, proporcjonalności i ochrony zaufania narusza praktyka administracji i sądów, zgodnie z którą na mocy decyzji w przedmiocie kontroli skarbowej odmawia się jednej stronie (określonej na fakturze nabywcy lub odbiorcy) prawa do odliczenia podatku naliczonego, podczas gdy drugiej stronie (wystawcy faktury) — ponownie w drodze decyzji w przedmiocie kontroli skarbowej — nie dokonano sprostowania zadeklarowanego podatku od wartości dodanej i to w następujących przypadkach:
 - Wystawca faktury nie przedstawił żadnych dokumentów w ramach przeprowadzonej u niego kontroli podatkowej;
 - Wystawca faktury podczas kontroli podatkowej przedstawił dokumenty, jednak jego dostawca nie przedstawił żadnych dowodów albo na podstawie przedstawionych dowodów nie da się stwierdzić, że towary zostały faktycznie dostarczone albo usługi wykonane;

— W postępowaniu dotyczącym kontroli podatkowej wystawcy faktur nie sprawdzono rzeczonych dostaw w ramach łańcucha transakcji?

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s.1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad — Varna (Bułgaria) w dniu 15 grudnia 2011 r. — LVK-56 EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhaltvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite

(Sprawa C-643/11)

(2012/C 80/13)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen Sad — Varna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: LVK-56 EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhaltvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE (¹) z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej obejmuje wszystkie przypadki błędnego naliczenia w fakturze podatku od wartości dodanej, w tym przypadki, w których wystawiono fakturę z wyszczególnionym podatkiem od towarów i usług bez zaistnienia zdarzenia podatkowego aktualizującego obowiązek podatkowy? W przypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie: czy art. 203 i 273 dyrektywy 2006/112 wymagają, żeby państwa członkowskie wyraźnie uregulowały, że podatek od wartości dodanej, który został wyszczególniony na fakturze, w związku z którą nie dokonano żadnej transakcji, jest należny albo wystarczy transpozycja ogólnej zasady dyrektywy, zgodnie z którą podatek jest należny od każdego, kto go naliczył na fakturze?
- 2) Czy art. 73, 179 i 203 dyrektywy 2006/112 w świetle motywu 39 dyrektywy 2006/112 oraz w celu zagwarantowania dokładności w odliczeniach podatkowych wymagają, że w przypadku kiedy na jednej fakturze wyszczególniono podatek od wartości dodanej bez zaistnienia zdarzenia podatkowego aktualizującego obowiązek podatkowy, organy skarbowe dokonują sprostowania postawy opodatkowania oraz podatku naliczonego?
- 3) Czy zgodnie z art. 395 dyrektywy 2006/112 mogą istnieć w praktyce podatkowej, jak w postępowaniu przed sądem krajowym, środki szczególne, zgodnie z którymi organy skarbowe celem kontroli odliczeń podatku naliczonego sprawdzają tylko dokonane odliczenia, podczas gdy podatek od dokonanych transakcji już dlatego postrzega się jako bezwarunkowo wymagalny, ponieważ był on wyszczególniony na fakturze? W przypadku gdyby na to pytanie udzielono odpowiedzi twierdzącej: Czy na podstawie art. 203 dyrektywy dopuszczalne jest — i jeśli tak, to w jakich przypadkach —, że z tytułu tej samej transakcji podatek od wartości dodanej pobiera się wpierv u dostawcy albo usługodawcy, ponieważ wyszczególnił on podatek, a po raz drugi u nabywcy towaru lub usługobiorcy poprzez odmówienie jemu prawa do odliczenia podatku?
- 4) Czy poprzez praktykę podatkową, jak ta w postępowaniu przed sądem krajowym — zgodnie z którą nabywcy dostawy podlegającej podatkowi lub odbiorcy podlegającej podatkowi usługi odmawia się prawa do odliczenia podatku naliczonego „ze względu na brak dowodu dokonanej transakcji” nie uwzględniając dotychczasowych ustaleń, że rozszczenie o zapłatę podatku względem dostawcy lub usługodawcy powstało i podatek jest należny, przy czym do momentu oceny powstania prawa do odliczenia podatku naliczonego odnośna decyzja w przedmiocie kontroli skarbowej nie została zmieniona wzgl. nie wystąpiła żadna podstawa i nie postanowiono zmienić tej decyzji w drodze przewidzianej przez państwo — naruszona zostaje antyкумуляcyjność podatku od wartości dodanej oraz zasada pewności prawa, zasada równego traktowania i zasada neutralności podatkowej?
- 5) Czy na podstawie art. 167 i 168 lit. a dyrektywy 2006/112 jest dopuszczalne, że odmawia się prawa do odliczenia podatku naliczonego nabywcom podlegającej podatkowi dostawy lub odbiorcom podlegającej podatkowi usługi, który spełnia wszystkie przesłanki art. 178 dyrektywy, po tym jak w stosunku do tej transakcji nie dokonano żadnego sprostowania na mocy prawomocnej decyzji w przedmiocie kontroli skarbowej, wydanej względem dostawcy albo usługodawcy, naliczonego na fakturze podatku od wartości dodanej z powodu „braku wystąpienia zdarzenia podatkowego aktualizującego obowiązek podatkowy”, lecz rozszczenie zapłatę uznaje się za powstałe i przy ustalaniu wyniku badanego okresu podatkowego zostało uwzględnione? Czy dla odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie okoliczność, że dostawca lub usługodawca w trakcie kontroli skarbowej nie przedstawił żadnych dokumentów księgowych, a wynik dla tego okresu ustalono jedynie na podstawie danych wskazanych w deklaracjach dla Podatku od wartości dodanej, jak również w księgach sprzedaży i zakupów?
- 6) W zależności od odpowiedzi na powyższe pytania: czy art. 167 i 168 lit. a dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że neutralność podatku od wartości dodanej w okolicznościach takich jak w postępowaniu przed sądem krajowym wymaga, aby podatnik mógł odliczyć podatek naliczony do transakcji?

(¹) Dz.U. L 347, s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 16 grudnia 2011 r. — Land Berlin przeciwko Ellen Mirjam Sapir i in.

(Sprawa C-645/11)

(2012/C 80/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Land Berlin

Strony pozwane: Ellen Mirjam Sapir, Michael J. Busse, Mirjam M. Birgansky, Gideon Rumney, Benjamin Ben-Zadok, Hedda Brown

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy żądanie zwrotu zapłaty dokonanej bez podstawy prawnej jest sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001⁽¹⁾ także wtedy, gdy kraj związkowy zostaje wyznaczony przez organ do wypłaty tytułem odszkodowania części zysku z umowy sprzedaży nieruchomości poszkodowanemu, jednakże zamiast tego przez omyłkę przelewa na jego rzecz całość ceny sprzedaży?
- 2) Czy istnieje wymagana na podstawie art. 6 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 ścisła więź między kilkoma sprawami także wtedy, gdy pozwani powołują się na dalej idące roszczenia odszkodowawcze, co do których może zapaść tylko jednolite orzeczenie?
- 3) Czy art. 6 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 ma zastosowanie także do pozwanych nieposiadających miejsca zamieszkania na terytorium Unii Europejskiej? Jeżeli tak, to czy ma to miejsce także wtedy, gdy wyrokowi można odmówić uznania w państwie miejsca zamieszkania pozwanego na podstawie umowy dwustronnej z państwem, w którym wydano orzeczenie z powodu braku właściwości?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil de Barcelona (Hiszpania) w dniu 30 grudnia 2011 r. — Serveis en Impressio i Retolacio Vargas, S.L. przeciwko Banco Mare Nostrum, S.A.

(Sprawa C-664/11)

(2012/C 80/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado Mercantil de Barcelona

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Serveis en Impressio i Retolacio Vargas, S.L.

Strona pozwana: Banco Mare Nostrum, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Jeżeli instytucja kredytowa oferuje klientowi umowę swapową na stopę procentową w celu ochrony przed ryzykiem zmiany stóp procentowych wcześniejszych transakcji finansowych, to czy taką umowę swapową należy uważać za usługę doradztwa inwestycyjnego zgodnie z definicją z art. 4 ust. 1 pkt 4 dyrektywy Mifid⁽¹⁾?
- 2) Czy zaniechanie przeprowadzenia oceny adekwatności klienta przewidzianej w art. 19 ust. 4 wymienionej dyrektywy w przypadku inwestora detalicznego powinno powodować nieważność bezwzględną umowy swapowej na stopy procentowe zawartej przez inwestora z doradzającą instytucją kredytową?
- 3) W sytuacji gdy umowa zawarta na opisanych warunkach nie zostanie uznana za doradztwo inwestycyjne, czy sam fakt zakupu złożonego instrumentu finansowego, jakim jest umowa swapowa na stopę procentową, gdy nie została przeprowadzona ocena adekwatności produktu przewidziana w art. 19 ust. 5 dyrektywy Mifid z przyczyn leżących po stronie instytucji kredytowej, powoduje nieważność bezwzględną umowy zakupu zawartej z tą samą instytucją kredytową?
- 4) Czy zgodnie z art. 19 ust. 9 dyrektywy Mifid sam fakt, że instytucja kredytowa oferuje złożony instrument finansowy związany z kredytem hipotecznym udzielonym przez tę samą lub inną odrębną instytucję stanowi wystarczającą przyczynę wyłączenia obowiązków przeprowadzenia ocen adekwatności klienta i adekwatności produktu przewidzianych w tymże art. 19, jakim instytucja inwestycyjna powinna poddać inwestora detalicznego?
- 5) Czy dla wyłączenia obowiązków ustanowionych w art. 19 dyrektywy Mifid konieczne jest, by produkt finansowy, z

którym związany jest zaferowany instrument finansowy, musiał spełniać ustawowe standardy ochrony inwestorów podobne do tych, jakich wymaga wymieniona dyrektywa?

(¹) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil de Barcelona (Hiszpania) w dniu 30 grudnia 2011 r. — Alfonso Carlos Amselem Almor przeciwko NCG Banco, S.A

(Sprawa C-665/11)

(2012/C 80/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado Mercantil de Barcelona.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alfonso Carlos Amselem Almor

Strona pozwana: NCG Banco S.A

Pytania prejudycjalne

- 1) Jeżeli instytucja kredytowa oferuje klientowi, z którym uprzednio zawarła umowę kredytu hipotecznego, umowę swapową na stopę procentową w celu ochrony przed ryzykiem zmiany stop procentowych wcześniejszej transakcji, to czy taką umowę swapową należy uważać za usługę doradztwa inwestycyjnego zgodnie z definicją z art. 4 ust. 1 pkt 4 dyrektywy Mifid (¹)?
- 2) Czy zaniechanie przeprowadzenia oceny adekwatności klienta przewidzianej w art. 19 ust. 4 wymienionej dyrektywy w przypadku inwestora detalicznego powinno powodować nieważność bezwzględną umowy swapowej na stopy procentowe zawartej przez inwestora z doradzającą instytucją kredytową?
- 3) W sytuacji gdy umowa zawarta na opisanych warunkach nie zostanie uznana za doradztwo inwestycyjne, czy sam fakt zakupu złożonego instrumentu finansowego, jakim jest umowa swapowa na stopę procentową, gdy nie została przeprowadzona ocena adekwatności produktu przewidziana w art. 19 ust. 5 dyrektywy Mifid z przyczyn leżących po stronie instytucji kredytowej, powoduje nieważność bezwzględną umowy zakupu zawartej z tą samą instytucją kredytową?
- 4) Czy zgodnie z art. 19 ust. 9 dyrektywy Mifid sam fakt, że instytucja kredytowa oferuje złożony instrument finansowy związany z kredytem hipotecznym stanowi wystarczającą

przyczynę wyłączenia obowiązków przeprowadzenia ocen adekwatności klienta i adekwatności produktu przewidzianych w tymże art. 19, jakim instytucja inwestycyjna powinna poddać inwestora detalicznego?

- 5) Czy dla wyłączenia obowiązków ustanowionych w art. 19 dyrektywy Mifid konieczne jest, by produkt finansowy, z którym związany jest zaferowany instrument finansowy, musiał spełniać ustawowe standardy ochrony inwestorów podobne do tych, jakich wymaga wymieniona dyrektywa?

(¹) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per la Sardegna (Włochy) w dniu 2 stycznia 2012 r. — Danilo Tola przeciwko Ministero della Difesa

(Sprawa C-4/12)

(2012/C 80/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo per la Sardegna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Danilo Tola

Strona pozwana: Ministero della Difesa

W następstwie wycofania wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w dniu 5 stycznia 2012 r., postanowieniem z dnia 18 stycznia 2012 r. Trybunał Sprawiedliwości wykreślił sprawę z rejestru.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāta (Republika Łotewska) w dniu 17 stycznia 2012 r. — Mohamad Zakaria

(Sprawa C-23/12)

(2012/C 80/18)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mohamad Zakaria.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ⁽¹⁾ ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), obejmuje prawo osoby fizycznej do zaskarżenia nie tylko decyzji odmawiającej wjazdu do kraju, lecz także naruszeń popełnionych w trakcie postępowania w sprawie wydania decyzji, którą zezwala się na wjazd?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy z uwagi na postanowienia dwudziestego motywu i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 562/2006, a także art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ww. przepis nakłada na państwo członkowskie obowiązek zagwarantowania skutecznego środka zaskarżenia do sądu?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 562/2006 z uwagi na postanowienia dwudziestego motywu i art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej nakłada na państwa członkowskie obowiązek zagwarantowania skutecznego środka zaskarżenia do organu administracyjnego, który z instytucjonalnego i funkcjonalnego punktu widzenia oferuje te same gwarancje, co organ sądowy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 105, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-48/12)

(2012/C 80/19)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, S. Petrova i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2008/50/WE Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art.33 ust. 1 tejsz dyrektywy;
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art.260 ust.3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2008/50/WE o dziennej stawce w wysokości 71 521,38 EUR i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej uchybienie obowiązkowi przewidzianemu w art.33 ust.1 dyrektywy 2008/50/WE (dalej dyrektywa CAFE).

Dyrektywa CAFE stanowi główny instrument prawny na szczeblu unijnym dotyczący zanieczyszczeń powietrza, tym samym ma ona na celu ochronę środowiska i zdrowia ludzkiego. Wyznacza ona m.in. standardy oceny i pomiaru oraz cele redukcyjne stężenia w powietrzu pyłów zawieszonych, które stanowią najbardziej szkodliwe substancje w powietrzu dla zdrowia ludzkiego. Zobowiązuje państwa członkowskie do ograniczenia pułapu stężenia ekspozycji pyłu zawieszonego PM 2,5 do 20 mikrogramów/m³ w 2015 r. Ponadto, określa ona wartość docelową dla PM 2,5 na poziomie 25 mikrogramów/m³ do osiągnięcia 1 stycznia 2010r. Nakazuje ona też państwom członkowskim do 2015 r. osiągnąć wartość dopuszczalną dla PM 2,5 równą 25 mikrogramów/m³ (faza 1), natomiast w fazie drugiej (do 2020 r.) równą 20 mikrogramów/m³. Ponadto dyrektywa CAFE nakazuje państwom członkowskim podawać do publicznej wiadomości informacje, o jakości powietrza i innych środkach podjętych na jej podstawie (art.26 nast.).

Zgodnie z art.33 ust.1 Dyrektywy CAFE Rzeczpospolita Polska miała przyjąć i wprowadzić w życie krajowe przepisy prawne niezbędne do wykonania dyrektywy do 11 czerwca 2010 r.

Rzeczpospolita Polska nie przyjęła do polskiego porządku prawnego ani nie wprowadziła w życie wszystkich niezbędnych przepisów. Opracowanie założeń projektu ustawy o zmianie ustawy — Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw przez Ministerstwo Środowiska nie stanowi spełnienia obowiązku przewidzianego w art.33 ust.1 dyrektywy 2008/50/WE.

Komisja została poinformowana przez władze polskie jedynie o częściowym wdrożeniu art.6 ust.1 i 23 dyrektywy CAFE, poprzez ustanowienie art.13 i 15 ustawy z 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji poprzez stworzenie systemu zarządzania emisjami dwutlenku siarki (SO₂) i tlenków azotu (NO) oraz obowiązek opracowania projektu Krajowego planu redukcji.

(¹) Dz.U. L 152, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 listopada 2011 r. w sprawie T-54/06, Kendrion przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 lutego 2012 r. przez Kendrion NV

(Sprawa C-50/12 P)

(2012/C 80/20)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Kendrion NV (przedstawiciele: P. Glazener i T. Ottervanger, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene w całości lub w części zaskarżonego wyroku zgodnie z zarzutami podniesionymi w niniejszym odwołaniu;
- stwierdzenie nieważności decyzji w całości albo w części w zakresie, w jakim dotyczy skarżące;
- tytułem żądania ewentualnego, zwrócenie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w wyroku Trybunału;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Zgodnie z **zarzutem pierwszym**, Sąd naruszył prawo poprzez błędną wykładnię prawa Unii Europejskiej oraz uzasadnił swój wyrok w sposób wewnętrznie sprzeczny i niepełny orzekając, że Komisja przedstawiła w sposób wystarczający pod względem prawnym powody, które doprowadziły ją do nałożenia na Kendrion wyższej grzywny niż tej nałożonej na Fardem.
- 2) Według **drugiego zarzutu**, Sąd naruszył prawo orzekając w kwestii, czy Komisja mogła uznać, że Kendrion ponosi solidarną odpowiedzialność w związku z grzywną nałożoną na jej dawną spółkę zależną Fardem i niewłaściwie przeprowadził konkretną analizę dowodową dopuszczając się tym samym uchybień proceduralnych. Sąd w swoim wyroku niesprawiedliwie dokonał rozkładu ciężaru dowodu, wykazał się ewidentną niezajomością stanu faktycznego oraz dokonał oczywiście błędnej oceny dowodów. Sąd następnie w sposób niewystarczający uzasadnił swoje rozważania oraz nie zbadał w sposób wystarczający pod względem prawnym argumentów przytoczonych przez Komisję.
- 3) W drodze **zarzutu trzeciego** Kendrion sprzeciwia się rozważaniom wyroku, w których Sąd dokonał analizy oraz oddalił powołane przez nią w pierwszej instancji zarzuty drugi, czwarty i piąty. W opinii Kendrion Sąd oparł się na błędnej wykładni prawa Unii przyjmując, że na spółkę dominującą, która nie uczestniczyła w naruszeniu, można było nałożyć wyższą grzywnę niż tę nałożoną na jej spółkę zależną Farden, będącą autorem naruszenia. Ponadto Sąd naruszył zasadę równego traktowania i opatrzył swój wyrok niepełnym i sprzecznym uzasadnieniem.
- 4) Poprzez **zarzut czwarty** Kendrion podnosi, że Sąd niesłusznie odrzucił jako nieskuteczny argument podniesiony przez Kendrion, w myśl którego postępowanie przed Sądem miało charakter przewlekły. Sąd wydaje się tym samym, że uznał się za niewłaściwy w kwestii orzeczenia co do uchybień proceduralnych przed tym Sądem. Nawet, jeśli słusznie stwierdzono, że sam Sąd nie jest właściwy w przedmiocie obniżenia grzywny z uwagi na przewlekłość postępowania przed nim, Trybunał ma w każdym razie obowiązek oceny tej kwestii zasadniczej z punktu widzenia bezpieczeństwa prawnego oraz wyciągnięcia wynikających stąd konsekwencji.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — *EI du Pont de Nemours i in. przeciwko Komisji*

(Sprawa T-76/08) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek kauczuku chloroprenowego — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen — Podział rynku — Możliwość przypisania odpowiedzialności za zachowanie noszące znamiona naruszenia — Wspólne przedsiębiorstwo — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Okoliczności łagodzące — Współpraca)

(2012/C 80/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: EI du Pont de Nemours and Company (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone), DuPont Performance Elastomers LLC (Wilmington) i DuPont Performance Elastomers SA (Grand-Sacconnex, Szwajcaria) (przedstawiciele: J. Boyce i A. Lyle-Smythe, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo X. Lewis i V. Bottka, następnie V. Bottka i V. Di Bucci, a wreszcie V. Bottka, S. Noë i A. Biolan, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 i 2 decyzji Komisji C(2007) 5910 wersja ostateczna z dnia 5 grudnia 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/38629 — Kauczuk chloroprenowy) po zmianach wprowadzonych decyzją Komisji C(2008) 2974 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2008 r. w zakresie, w jakim dotyczą one EI du Pont de Nemours and Company, oraz, po drugie, żądanie obniżenia kwoty nałożonej w tej decyzji grzywiny, za której zapłatę skarżące są odpowiedzialne solidarnie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *EI du Pont de Nemours and Company, DuPont Performance Elastomers LLC i DuPont Performance Elastomers SA zostają obciążone kosztami.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 116 z 9.5.2008

Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — *Dow Chemical przeciwko Komisji*

(Sprawa T-77/08) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek kauczuku chloroprenowego — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen — Podział rynku — Możliwość przypisania odpowiedzialności za zachowanie noszące znamiona naruszenia — Wspólne przedsiębiorstwo — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Okoliczności łagodzące — Współpraca)

(2012/C 80/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Dow Chemical Company (Midland, Michigan, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci D. Schroeder i T. Graf)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo X. Lewis i V. Bottka, następnie V. Bottka i V. Di Bucci, a wreszcie V. Bottka, P. Van Nuffel i L. Malferrari, pełnomocnicy)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego, wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 5910 wersja ostateczna z dnia 5 grudnia 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/38629 — Kauczuk chloroprenowy) po zmianach wprowadzonych decyzją Komisji C(2008) 2974 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2008 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz, tytułem żądania ewentualnego, wniosek o obniżenie kwoty nałożonej na nią w tej decyzji grzywiny.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *The Dow Chemical Company zostaje obciążona kosztami.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 116 z 9.5.2008

Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — Denki Kagaku Kogyo i Denka Chemicals przeciwko Komisji**(Sprawa T-83/08) ⁽¹⁾**

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek kauczuku chloroprenowego — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen — Podział rynku — Dowód uczestnictwa w kartelu — Dowód zdystansowania się od kartelu — Czas trwania naruszenia — Prawo do obrony — Dostęp do akt — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Brak mocy wstecznej — Uzasadnione oczekiwania — Zasada proporcjonalności — Okoliczności łagodzące)

(2012/C 80/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Denki Kagaku Kogyo Kabushiki Kaisha (Tokio, Japonia); i Denka Chemicals GmbH (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci G. van Gerven, T. Franchoo i D. Fessenko, a następnie adwokaci T. Franchoo, B. Bär-Bouysyère i A. de Beaugrenier)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Noë i V. Bottka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego, wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 5910 wersja ostateczna z dnia 5 grudnia 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/38629 — Kauczuk chloroprenowy) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących, oraz, tytułem żądania ewentualnego, wniosek o obniżenie kwoty nałożonej w tej decyzji grzywny, za których zapłatę skarżące są odpowiedzialne solidarnie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Denki Kagaku Kogyo Kabushiki Kaisha i Denka Chemicals GmbH zostają obciążone kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — skytron energy przeciwko OHIM (arraybox)**(Sprawa T-321/09) ⁽¹⁾**

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego arraybox — Bezwzględna podstawa odmowy — Charakter opisowy — Brak charakteru opisowego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2012/C 80/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: skytron energy GmbH & Co. KG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H.J. Omsels i C. Danziger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schöffner, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 czerwca 2009 r. (sprawa R 1680/2008-1) dotyczącą zgłoszenia oznaczenia słownego arraybox jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) skytron energy GmbH & Co. KG pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — Grecja przeciwko Komisji**(Sprawa T-469/09) ⁽¹⁾**

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Sektory przetwórstwa pomidorów i składowania ryżu — Kluczowe kontrole — Zintegrowany system zarządzania niektórymi wspólnotowymi systemami pomocy i ich kontroli — Zasada proporcjonalności)

(2012/C 80/25)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: I. K. Chalkias i S. Papaioannou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rossi i A. Markoulli, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2009/721/WE z dnia 24 września 2009 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), w części w której wyłącza ona niektóre wydatki dokonane przez Grecję (Dz.U. L 257, s. 28)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2012 r. — Hartmann-Lamboj przeciwko OHIM — Diptyque (DYNIQUE)

(Sprawa T-305/10) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego DYNIQUE — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy DIPTYQUE — Względna podstawa odmowy — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2012/C 80/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Marlies Hartmann-Lamboj (Westerburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Loos)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo A. Pohlmann, następnie G. Schneider, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Diptyque SAS (Paryż, Francja)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 maja 2010 r. (sprawa R 1217/2009-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Diptyque SAS a Marlies Hartmann-Lamboj.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Marlies Hartmann-Lamboj pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — Goutier przeciwko OHIM — Euro Data (ARANTAX)

(Sprawa T-387/10) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ARANTAX — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy ANTAX — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009)

(2012/C 80/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Klaus Goutier (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat E. Happe)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: B. Schmidt, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Euro Data GmbH & Co. KG, Datenverarbeitungsdiens (Saarbrücken, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. Wagner)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 lipca 2010 r. (sprawa R 126/2009-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Euro Data GmbH & Co. KG, Datenverarbeitungsdiens a Klaussem Goutierem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Klaus Goutier zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2012 r. — Dosenbach-Ochsner przeciwko OHIM — Sisma (Przedstawienie słoni w prostokącie)

(Sprawa T-424/10) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Graficzny wspólnotowy znak towarowy przedstawiający prostokąt ze słoniem — Wcześniejsze graficzne międzynarodowe i krajowe znaki towarowe przedstawiające słonia i słowny krajowy znak towarowy elefanten — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Charakter odróżniający wcześniejszych znaków towarowych)

(2012/C 80/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Dosenbach-Ochsner AG Schuhe und Sport (Die-tikon, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat O. Rauscher)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Mannucci, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Sisma SpA (Mantua, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Caricato)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 lipca 2010 r. (sprawa R 1638/2008-4), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia między Dosenbach-Ochsner AG Schuhe und Sport a Sisma SpA.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 15 lipca 2010 r. (sprawa R 1638/2008-4).
- 2) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Dosenbach-Ochsner AG Schuhe und Sport.
- 3) Sisma SpA pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 2 lutego 2012 r. — Almunia Textil przeciwko OHIM — FIBA-Europe (EuroBasket)

(Sprawa T-596/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego EuroBasket — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy Basket — Względna podstawa odmowy — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2012/C 80/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Almunia Textil, SA (La Almunia de Doña Godina, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.E. Astiz Suárez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: R. Manea, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: FIBA-Europe eV (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Hogh Holub)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 października 2010 r. (sprawa R 280/2010-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Almunia Textil, SA a FIBA-Europe eV.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Almunia Textil, SA pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i przez FIBA-Europe eV, w tym, jeśli chodzi o tę spółkę, niezbędne koszty poniesione w zakresie postępowania przed izbą odwoławczą.

(¹) Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2012 r. — Run2Day Franchise przeciwko OHIM — Runners Point (Run2)

(Sprawa T-64/11) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Run2 — Wcześniejsze, słowny i graficzny, wspólnotowe znaki towarowe RUN2DAY — Wcześniejszy graficzny zarejestrowany dla Beneluxu znak towarowy RUN2DATE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2012/C 80/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Run2Day Franchise BV (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat H. Koenraad)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Pohlmann, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Runners Point Warenhandels GmbH (Recklinghausen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Prange)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 listopada 2011 r. (sprawa R 349/2010-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Run2Day Franchise BV a Runners Point Warenhandels GmbH.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 11 listopada 2010 r. (sprawa R 349/2010-1).
- 2) OHIM i Runners Point Warenhandels GmbH pokrywają, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Run2Day Franchise BV.

(¹) Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 20 stycznia 2012 r. — Groupe Partouche przeciwko Komisji

(Sprawa T-315/10) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Koncentracje — Decyzja uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem — Artykuł 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania przed Sądem — Niedopuszczalność)

(2012/C 80/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Groupe Partouche (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.-J. Sebag)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Biolan, F. Ronkes Agerbeek i N. von Lingen, pełnomocnicy)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: *La Française des jeux* (Boulogne-Billancourt, Francja) i *Groupe Lucien Barrière* (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci D. Théophile i P. Mèle)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 3333 z dnia 21 maja 2010 r. uznającej za zgodną z rynkiem wewnętrznym oraz porozumieniem EOG koncentrację przedsiębiorstw polegającą na nabyciu przez *Française des Jeux* i *Groupe Lucien Barrière* wspólnej kontroli nad przedsiębiorstwem *Newco* (sprawa COMP/M.5786 — *Française des jeux/Groupe Lucien Barrière/JV*).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) *Groupe Parouche* pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję Europejską, *La Française des jeux* i *Groupe Lucien Barrière*.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.10.2010.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 23 stycznia 2012 r. — Henkel i Henkel France przeciwko Komisji

(Sprawa T-607/11 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Konkurencja — Decyzja Komisji odmawiająca przekazania dokumentów krajowemu organowi ochrony konkurencji — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak interesu prawnego — Naruszenie wymogów formalnych — Brak tymczasowego charakteru żądanych środków — Niedopuszczalność)

(2012/C 80/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Henkel AG & Co. KGaA (Düsseldorf, Niemcy) i Henkel France (Boulogne-Billancourt, Francja) (przedstawiciele: adwokaci R. Polley, T. Kuhn, F. Brunet i É. Paroche)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Khan i P. J. O. Van Nuffel, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych dotyczących decyzji Komisji z dnia 30 września 2011 r. (sprawa COMP/39.579 — Detergenty dla gospodarstw domowych — i sprawa 09/0007 F) oddalającej wniesiony przez francuski organ ochrony konkurencji wniosek o przekazanie mu dla potrzeb

toczącego się przed nim postępowania w sprawie 09/0007 F dotyczącej francuskiego sektora detergentów pewnych dokumentów zgromadzonych w sprawie COMP/39.579.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 25 stycznia 2012 r. — Euris Consult przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-637/11 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienie publiczne na usługi — Procedura przetargowa — Usługi tłumaczenia na język maltański — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Zasady przekazywania — Wniosek o zawieszenie wykonania — Utrata szansy — Brak poważnej i nieodwracalnej szkody — Brak pilnego charakteru)

(2012/C 80/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Euris Consult (Floriana, Malta) (przedstawiciel: adwokat F.Moyse)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: L. Darie i F. Poilvache, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 18 października 2011 r. wydanej w ramach przetargu (MT/2011/EU) dotyczącego świadczenia usług w zakresie tłumaczeń pisemnych na język maltański (Dz.U. S 56-090372), w sprawie odrzucenia oferty złożonej przez skarżącą.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2011 r. — TV2/Danmark przeciwko Komisji

(Sprawa T-674/11)

(2012/C 80/34)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: TV2/Danmark A/S (Odense, Dania) (przedstawiciel: O. Koktvedgaard, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego: stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie środków podjętych przez Danię na rzecz TV2/Danmark (C 2/2003) w zakresie, w jakim instytucja ta stwierdza w niej, że badane środki stanowią pomoc wchodzącą w zakres stosowania art. 107 ust.1 TFUE (motywy 101 i 153 zaskarżonej decyzji oraz część 1 zawartych w niej wniosków).
- tytułem żądania ewentualnego: stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie środków podjętych przez Danię na rzecz TV2/Danmark (C 2/2003) w zakresie, w jakim instytucja ta stwierdza w niej, że:
 - wszystkie badane środki stanowią nową — i z tego względu podlegającą zgłoszeniu — pomoc (motywy 154 zaskarżonej decyzji oraz część 1 zawartych w niej wniosków),
 - opłaty abonamentowe, które w latach 1997-2002 wpłynęły do TV2, a następnie zostały przekazane ośrodkom regionalnym, stanowią pomoc państwa dla TV2 (motywy 194 zaskarżonej decyzji), a także, że
 - dochody z reklam, które w latach 1995–1996 wraz z likwidacją TV2-Fonden przekazano z tego funduszu na rzecz TV2, stanowią pomoc państwa dla TV2 (motywy 90, 92, 193 i 195 zaskarżonej decyzji oraz tabela 1).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi, że kwestionowana decyzja jest sprzeczna z art. 107 ust. 1 TFUE, art. 14 TFUE oraz protokołem amsterdamskim. Zdaniem skarżącej:

- skarżąca nie otrzymała pomocy państwa, ponieważ badane środki nie przysporzyły TV2/Danmark korzyści w rozumieniu art. 107 TFUE, lecz stanowią jedynie rekompensatę za świadczone przez TV2/Danmark usługi publiczne; skarżąca podnosi następnie, że Komisja nie zastosowała kryteriów określonych w wyroku w sprawie Altmark zgodnie z ich duchem i celem oraz niesłusznie uznała, że te kryteria nie zostały spełnione;
- sporna pomoc dla TV2/Danmark w postaci opłat abonamentowych oraz zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych nie stanowiła nowej pomocy w rozumieniu rozporządzenia proceduralnego⁽¹⁾, ponieważ chodzi tu o środki pochodzące z okresu poprzedzającego członkostwo Danii w Unii Europejskiej;
- opłaty abonamentowe, które za pośrednictwem TV2 zostały przekazane w latach 1997-2002 jej ośrodkom regionalnym nie mogą zostać uznane za pomoc państwa dla TV2/Danmark, ponieważ TV2/Danmark nie jest ich faktycznym beneficjentem, oraz

- środki, które zostały przekazane z TV2 Reklame A/S za pośrednictwem TV2-Fonden do TV2/Danmark i które pochodziły ze sprzedaży reklam nie stanowią pomocy państwa, ponieważ chodzi tu o zapłatę za emisję reklam w programach TV2/Danmark.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2012 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-1/12)

(2012/C 80/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i J. Gstalter, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 7808 wersja ostateczna, z dnia 24 października 2011 r., w której Komisja stwierdziła niezgodność z rynkiem wewnętrznym przewidzianej przez władze francuskie pomocy na restrukturyzację SeaFrance SA przyznanej w formie podwyższenia kapitału pożyczki udzielonej SeaFrance przez SNCF.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy błędnej interpretacji pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE, skoro Komisja uznała, że rozważny charakter dwóch pożyczek przewidzianych przez SNCF powinien być zostać oceniony łącznie z pomocą na ratunek i restrukturyzację. Zarzut ten dzieli się na dwie części, z których:

- część pierwsza dotyczy faktu, że Komisja błędnie zinterpretowała wyrok Sądu z dnia 15 września 1998 r. w sprawie T-11/95 BP Chemicals przeciwko Komisji (Rec. s. II-3235), a

- część druga, podniesiona pomocniczo, dotyczy faktu, że Komisja błędnie zastosowała rzeczony wyrok Sądu.
- 2) Zarzut drugi dotyczy błędnej interpretacji pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE skoro Komisja uznała dodatkowo, że władze francuskie nie wykazały, by ocenione osobno obie pożyczki przewidziane przez SNCF zostały udzielone na zasadach rynkowych. Zarzut ten dzieli się na dwie części, z których:
- część pierwsza dotyczy faktu, że Komisja błędnie wyłączyła stosowanie komunikatu Komisji z dnia 19 stycznia 2008 r. w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽¹⁾, do dwóch pożyczek, których sprawa dotyczy, oraz
 - część druga dotyczy faktu, że Komisja błędnie uznała, że aby stopy pożyczek, których dotyczy sprawa, były zgodne z warunkami rynkowymi winny sytuować się na poziomie 14 %.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszeń prawa oraz faktu, że Komisja uznała, że pomoc na restrukturyzację jest niezgodna z art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE interpretowanym w świetle wytycznych dotyczących pomocy na ratowanie i restrukturyzację.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 345 TFUE, który przewiduje, iż traktaty nie przesadzają w niczym zasad prawa własności w państwach członkowskich.

(¹) Dz.U. C 14, s. 6.

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2012 r. — Interbev przeciwko Komisji

(Sprawa T-18/12)

(2012/C 80/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Association Nationale Interprofessionnelle du Bétail et des Viandes (Interbev) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Morrier i A. Bouviala)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r., pomoc państwa SA.14974 (C 46/2003) — Francja — dotyczącej składek uiszczanych na rzecz Interbev, C(2011) 4923 wersja ostateczna, dotychczas nieopublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w

zakresie w jakim decyzja ta uznaje za pomoc państwa działania prowadzone przez Interbev w latach 1996–2004 w zakresie reklamy, promocji pomocy technicznej oraz badań i rozwoju z jednej strony, a także dobrowolnych składek rozszerzonych służących finansowaniu jego działań z drugiej strony, w sytuacji gdy drugą integralną część wyżej wymienionych środków pomocy stanowiły zasoby państwa;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r., pomoc państwa SA.14974 (C 46/2003) — Francja — dotyczącej składek uiszczanych na rzecz Interbev, C(2011) 4923 wersja ostateczna, dotychczas nieopublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w zakresie w jakim zaleca ona sądom krajowym orzekanie zwrotu dobrowolnych składek rozszerzonych (zaskarżona decyzja, pkt 201 i 202);
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy niedostatecznego uzasadnienia zaskarżonej decyzji, w świetle art. 296 TFUE, a w szczególności w świetle przesłanek dotyczących i) selektywnej korzyści gospodarczej, której beneficjentami były podmioty gospodarcze prowadzące działalność w sektorach hodowli bydła i owiec, ii) państwowego pochodzenia działań prowadzonych przez stronę skarżącą, iii) naruszenia konkurencji i wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi oraz iv) koniecznego związku pomiędzy działaniami prowadzonymi przez stronę skarżącą a dobrowolnymi składkami rozszerzonymi, zwanymi również dobrowolnymi składkami obowiązkowymi, pobieranymi w latach 1996–2004.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, w zakresie w jakim działania prowadzone przez stronę skarżącą w latach 1996–2004:
 - nie mogły powodować odpowiedzialności państwa a rozszerzone składki dobrowolne, z których je finansowano nie stanowiły zasobów państwa, nie mogąc być w żaden sposób przypisane skarbowi państwa francuskiego;
 - nie stanowiły korzyści gospodarczej dla jednego lub więcej beneficjentów;
 - nie miały, nawet potencjalnie, wpływu na konkurencję oraz handel pomiędzy państwami członkowskimi.

- 3) Zarzut trzeci, podniesiony posiłkowo, dotyczy oczywistego błędu w ocenie istnienia koniecznego związku pomiędzy dobrowolnymi składkami rozszerzonymi oraz działaniami prowadzonymi przez stronę skarżącą.
- 4) Zarzut czwarty, podniesiony posiłkowo w dalszej kolejności, dotyczy oczywistego błędu w ocenie konsekwencji, jakie powinien wyciągnąć sąd krajowy z faktu braku przekazania informacji o dobrowolnych składkach rozszerzonych. Komisja w pkt 202 zaskarżonej decyzji zalecała sądom krajowym orzekanie nakazu zwrotu dobrowolnych składek rozszerzonych oraz nieważności pomocy a zainteresowanym wnoszenie skarg do sądów krajowych, podczas gdy sądy krajowe nie mają obowiązku orzekania nakazu zwrotu pomocy oraz dobrowolnych składek rozszerzonych z powodu niewłaściwego charakteru oraz praktycznej niemożliwości takiego zwrotu.

Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2012 r. — Fomanu przeciwko OHIM (Qualität hat Zukunft)

(Sprawa T-22/12)

(2012/C 80/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fomanu AG (Neustadt a.d. Waldnaab, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Raible)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 października 2011 r. w sprawie R 1518/2011-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania w sprawie odwołania i niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Qualität hat Zukunft” dla towarów i usług należących do klas 9, 16 i 40

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ zgłoszony wspólnotowy znak towarowy ma charakter odróżniający.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2012 r. — PT Musim Mas przeciwko Radzie

(Sprawa T-26/12)

(2012/C 80/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) (Medan, Indonezja) (przedstawiciel: D. Luff, avocat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1138/2011 z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego i ostatecznego pobrania tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji (Dz.U. 293, s. 1, zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) w zakresie dotyczącym skarżącej spółki;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy, wedle którego:

- Sąd jest właściwy do zbadania zgodności art. 1 i 2 zaskarżonego rozporządzenia z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) oraz z ogólnymi zasadami prawa europejskiego.

2) Zarzut drugi, wedle którego:

- Rada naruszyła art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w ten sposób, że:
 - a) popełniła oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego sprawy, a także dopuściła się nadużycia władzy poprzez zaprzeczenie istnieniu jednego podmiotu gospodarczego, obejmującego skarżącą spółkę oraz powiązaną z nią spółkę zależną w Singapurze, prowadzącą działalność w zakresie sprzedaży; podczas dochodzenia Komisja celowo zignorowała okoliczności faktyczne podniesione przez skarżącą spółkę w odniesieniu do powiązanych spółek;

- b) nie przedstawiła wystarczających dowodów na to, że przesłanki określone w art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego zostały spełnione; dopuściła się także nadużycia władzy, a także popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w ten sposób, że oparła się nie na nieprawidłowych lub niewłaściwie zinterpretowanych okolicznościach faktycznych w celu wykazania, że przesłanki warunkujące zastosowanie przepisu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego zostały spełnione; Rada zignorowała okoliczności faktyczne, na których istnienie skarżąca spółka zwróciła uwagę Komisji, a które to okoliczności Komisja zweryfikowała i nie podważyła ich prawdziwości na żadnym z etapów dochodzenia.
- 3) Zarzut trzeci, wedle którego:
- Rada naruszyła art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego w ten sposób, że:
- a) nie przeprowadziła uczciwego porównania pomiędzy ceną eksportową a normalną wartością; nie wykazała w sposób dostateczny różnic w czynnikach wpływających na wysokość i porównywalność cen; wbrew dotychczasowemu orzecznictwu nie wykazała istnienia asymetrii pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową przy braku dostosowania w odniesieniu do zapłaconej prowizji; zignorowała informacje i dowody, na które skarżąca spółka powołała się w swej odpowiedzi na kwestionariusz oraz podczas wizyt weryfikacyjnych, w których wykazano, że spółka ICOF S także prowadzi działalność w zakresie sprzedaży na rynek krajowy; nie wskazała w sposób wystarczający powodów, dla których nie uwzględniła tych informacji i dowodów; tak czyniąc, dopuściła się oczywistego błędu w ocenie stanu faktycznego, a także nadużycia władzy; nie umotywowała w sposób dostateczny potrzeby dokonania dostosowania, co miało charakter dyskryminacji na szkodę skarżącej spółki;
- b) nie uniknęła podwójnego odliczenia zysku od ceny eksportowej; odliczyła najpierw marżę hipotetyczną w wysokości 5 % w odniesieniu do zysku spółki ICOF E zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, a następnie drugą marżę hipotetyczną w wysokości 5 % w odniesieniu do zysku spółki ICOF S, tym samym odliczając sprzeczną z zasadami rozsądku całkowitą marżę hipotetyczną w wysokości 10 % w odniesieniu do transakcji sprzedaży dokonanej w ramach grupy spółek, co w sposób oczywisty pozostaje w sprzeczności zarówno ze stanem faktycznym sprawy, jak i z praktyką właściwą dla tego typu operacji gospodarczych, czego Komisja, jako organ prowadzący dochodzenie, powinna była mieć świadomość; Rada popełniła zatem oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego w odniesieniu do zysku osiąganego w obrębie grupy spółek, a także zastosowała art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego w sposób błędny, mający charakter dyskryminacji oraz sprzeczny z zasadami rozsądku.
- 4) Zarzut czwarty, wedle którego:
- Rada dopuściła się naruszenia zasady dobrej administracji przy ocenie sytuacji skarżącej spółki. Rada zigno-

rowała informacje, dowody oraz argumenty, jakie zostały podniesione wobec Komisji w toku dochodzenia. Zamiast tego, Rada oparła się na formalnych fakturach, zapłaconych prowizjach oraz umowach rozpatrywanych w oderwaniu od właściwego im kontekstu, a to w celu sztucznego zawyżenia marginesu dumpingu stosowanego przez skarżącą spółkę. Komisja i Rada powinny były wykazać się większą starannością i bardziej rygorystyczną analizą przy wyciąganiu wniosków.

5) Zarzut piąty, wedle którego:

- zaskarżone rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem zasad równości i zakazu dyskryminacji. Poprzez dostosowanie ceny eksportowej skarżącej spółki, Rada stworzyła asymetrię pomiędzy ceną eksportową a wartością normalną tylko z uwagi na strukturę korporacyjno-podatkową skarżącej spółki. Co więcej, ze względu na tę strukturę skarżąca spółka ucierpiała z powodu podwójnego odliczenia hipotetycznej marży zysku. Obie sytuacje stanowiły przejaw dyskryminacji na szkodę skarżącej w porównaniu z innymi spółkami objętymi dochodzeniem, które ponoszą podobne koszty i w odniesieniu do których nie dokonano dostosowań.

(¹) Dz.U. L 343, s. 51.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2012 r. — Bauer przeciwko OHIM — BenQ Materials (Daxon)

(Sprawa T-29/12)

(2012/C 80/39)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Erika Bauer (Schaufling, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Merz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: BenQ Materials Corp. (Gueishan Taoyuan, Tajwan)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 listopada 2011 r. w sprawie R 2191/2010-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: BenQ Materials Corp.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Daxon” dla towarów należących do klas 3, 5 i 10

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „DALTON” dla towarów i usług należących do klas 3, 5, 18, 25, 35, 41 i 44

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2012 r. — Piotrowski przeciwko OHIM (MEDIGYM)

(Sprawa T-33/12)

(2012/C 80/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Elke Piotrowski (Viernheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Albrecht)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie R 734/2011-4;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „MEDIGYM” dla towarów należących do klasy 10

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ decyzja Izby Odwoławczej została oparta o względy, w przedmiocie których skarżąca nie miała możliwości wypowiedzenia się, a także naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009, gdyż w odniesieniu do zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego odmówiono przyznania ochrony na podstawie art. 154 ust. 3 i art. 37 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, pomimo tego że nie zachodzą w jego przypadku podstawy wymienione w art. 7 ust. 1 lit. b) i w art. 7 ust. 1 lit. c).

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2012 r. — Herbacin cosmetic przeciwko OHIM — Laboratoire Garnier (HERBA SHINE)

(Sprawa T-34/12)

(2012/C 80/41)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Herbacin cosmetic GmbH (Wutha-Farnroda, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Eberhardt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Laboratoire Garnier et Cie (Paryż, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 listopada 2011 r. w sprawie R 2255/2010-1;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Laboratoire Garnier et Cie

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „HERBA SHINE” dla towarów należących do klasy 3

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny krajowy i słowny wspólnotowy znak towarowy oraz międzynarodowy znak towarowy „HERBACIN” dla towarów należących do klasy 3

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 42 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w chwili wydania decyzji w przedmiocie sprzeciwu w pierwszej instancji nie było już skutecznego żądania zgłaszającej dotyczącego przedstawienia dowodów używania; naruszenie art. 15 ust. 1 zdanie drugie lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, gdyż Izba Odwoławcza w sposób niezgodny z prawem przeoczyła okoliczność, że ze znakiem towarowym „HERBACIN”, na który powołano się w sprzeciwie wiążą się znaczne ilości eksportów a także naruszenie art. 15 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ dowody na używanie w odniesieniu do odbiorców na terytorium Wspólnoty zostały ocenione nieprawidłowo.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2012 r. — Athens Resort Casino przeciwko Komisji

(Sprawa T-36/12)

(2012/C 80/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Athens Resort Casino AE Symmetochon (Marrousi, Grecja) (przedstawiciele: N. Niejahr, Q. Azau, F. Spyropoulos, I. Dryllerakis i K. Spyropoulos, adwokaci, i F. Carlin, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Grecję na rzecz niektórych kasyn w Grecji (pomoc państwa C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09) (Dz.U. L 285, s. 25) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”); lub
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym skarżącej; lub
- tytułem żądania w dalszej kolejności ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w niej odzyskanie pomocy od skarżącej; oraz
- nakazanie pozwanej pokrycia jej własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez pozwaną art. 107 ust.1 TFUE ze względu na ustalenie przez nią w zaskarżonej decyzji, że ma do czynienia ze środkiem pomocowym:
 - a) poprzez stwierdzenie, iż skarżącej przysporzona została korzyść gospodarcza w postaci „dyskryminacji podatkowej” w kwocie 7,20 EUR od biletu;
 - b) poprzez stwierdzenie, iż stosowanie spornego środka wiązało się z utratą zasobów państwowych;
 - c) poprzez stwierdzenie, iż środek ten był selektywny dla skarżącej;
 - d) poprzez wyciągnięcie wniosku, że środek ten zakłóca konkurencję i wywiera wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez pozwaną art. 296 TFUE ze względu na brak przedstawienia odpowiedniego uzasadnienia umożliwiającego skarżącej zrozumienie — a Sądowi kontrolę — rozumowania, w drodze którego Komisja doszła do wniosku, że skarżącej przysporzona została selektywna korzyść, że stosowanie tego środka wiązało się z utratą zasobów państwowych, skutkowało zakłóceniem konkurencji i wywierało wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że w przypadku, w którym Trybunał uzna, iż pomoc została przyznana beneficjentowi bezprawnie, winien on stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje odzyskanie kwot pieniężnych od skarżącej, a to ze względu na to, że to odzyskanie naruszałoby:

a) art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾, zgodnie z którym odzyskanie winno dotyczyć pomocy otrzymanej przez beneficjenta, ponieważ pozwana nie określiła właściwie w zaskarżonej decyzji kwoty pomocy, którą miał otrzymać beneficjent;

b) art. 14 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 659/1999, ponieważ odzyskanie narusza w tym przypadku ogólne zasady prawa Unii, a w szczególności: zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadę pewności prawa i zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (obecnie art. 108 TFUE) (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2012 r. — Hamcho i Hamcho International przeciwko Radzie

(Sprawa T-43/12)

(2012/C 80/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mohamad Hamcho (Damaszek, Syria) i Hamcho International (Damaszek) (przedstawiciel: adwokat M. Ponsard)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- rozpoznanie niniejszej skargi w trybie przyspieszonym;

— stwierdzenie nieważności poniższych aktów, w zakresie, w jakim dotyczą skarżących:

— decyzji 2011/273/WPZiB w brzmieniu uzupełnionym i zmienionym, w tym wszystkich decyzji wymienionych w pkt 17 [skargi];

— rozporządzenia 442/2011 w brzmieniu uzupełnionym i zmienionym, w tym wszystkich rozporządzeń wymienionych w pkt 18 [skargi];

— decyzji 2011/782/WPZiB w brzmieniu uzupełnionym i zmienionym, w szczególności decyzją wykonawczą 2012/37/WPZiB zgodnie z pkt 19 [skargi];

— rozporządzenia 36/2012 w brzmieniu uzupełnionym i zmienionym, w szczególności rozporządzeniem wykonawczym 55/2012, zgodnie z pkt 20 [skargi];

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady zawartej w komunikacie z dnia 21 grudnia 2011 r., skierowanym do skarżących, w zakresie w jakim potwierdza ich wpis na sporne wykazy;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty, które zasadniczo są identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-653/11 Jaber przeciwko Radzie.

Postanowienie Sądu z dnia 6 lutego 2012 r. — Colegio Oficial de Farmacéuticos de Valencia przeciwko Komisji

(Sprawa T-337/09) ⁽¹⁾

(2012/C 80/44)

Język postępowania: hiszpański

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 18 stycznia 2012 r. — Ghost Brand przeciwko OHIM — Procter & Gamble International Operations (GHOST)

(Sprawa T-298/11) ⁽¹⁾

(2012/C 80/45)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 238 z 13.8.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 18 stycznia 2012 r. — Otto przeciwko OHIM — Nalsani (TOTTO)

(Sprawa T-300/11) ⁽¹⁾

(2012/C 80/46)

Język postępowania: hiszpański

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 238 z 13.8.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 18 stycznia 2012 r. — Stichting Greenpeace Nederland et PAN Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-362/11) ⁽¹⁾

(2012/C 80/47)

Język postępowania: angielski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 26 stycznia 2012 r. — Symfilios przeciwko FRA

(Sprawa T-397/11) ⁽¹⁾

(2012/C 80/48)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 24.9.2011.

2012/C 80/33	Sprawa T-637/11 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 25 stycznia 2012 r. — Euris Consult przeciwko Parlamentowi (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienie publiczne na usługi — Procedura przetargowa — Usługi tłumaczenia na język maltański — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Zasady przekazywania — Wniosek o zawieszenie wykonania — Utrata szansy — Brak poważnej i nieodwracalnej szkody — Brak pilnego charakteru)	19
2012/C 80/34	Sprawa T-674/11: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2011 r. — TV2/Danmark przeciwko Komisji	19
2012/C 80/35	Sprawa T-1/12: Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2012 r. — Francja przeciwko Komisji	20
2012/C 80/36	Sprawa T-18/12: Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2012 r. — Interbev przeciwko Komisji	21
2012/C 80/37	Sprawa T-22/12: Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2012 r. — Fomanu przeciwko OHIM (Qualität hat Zukunft)	22
2012/C 80/38	Sprawa T-26/12: Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2012 r. — PT Musim Mas przeciwko Radzie	22
2012/C 80/39	Sprawa T-29/12: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2012 r. — Bauer przeciwko OHIM — BenQ Materials (Daxon)	23
2012/C 80/40	Sprawa T-33/12: Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2012 r. — Piotrowski przeciwko OHIM (MEDIGYM)	24
2012/C 80/41	Sprawa T-34/12: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2012 r. — Herbacin cosmetic przeciwko OHIM — Laboratoire Garnier (HERBA SHINE)	24
2012/C 80/42	Sprawa T-36/12: Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2012 r. — Athens Resort Casino przeciwko Komisji	25
2012/C 80/43	Sprawa T-43/12: Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2012 r. — Hamcho i Hamcho International przeciwko Radzie	25
2012/C 80/44	Sprawa T-337/09: Postanowienie Sądu z dnia 6 lutego 2012 r. — Colegio Oficial de Farmacéuticos de Valencia przeciwko Komisji	26
2012/C 80/45	Sprawa T-298/11: Postanowienie Sądu z dnia 18 stycznia 2012 r. — Ghost Brand przeciwko OHIM — Procter & Gamble International Operations (GHOST)	26
2012/C 80/46	Sprawa T-300/11: Postanowienie Sądu z dnia 18 stycznia 2012 r. — Otto przeciwko OHIM — Nalsani (TOTTO)	26
2012/C 80/47	Sprawa T-362/11: Postanowienie Sądu z dnia 18 stycznia 2012 r. — Stichting Greenpeace Nederland et PAN Europe przeciwko Komisji	26
2012/C 80/48	Sprawa T-397/11: Postanowienie Sądu z dnia 26 stycznia 2012 r. — Symfiliosi przeciwko FRA	26

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

